

POLÍTICA

69-27=42

Si hi ha repetició electoral i Podem vol reeditar les candidatures de confluència a Catalunya, el País Valencià i Galícia, els seus socis li exigiran garantia plena que disposaran de grup propi. En aquest cas, Pablo Iglesias podria representar només una quarantena de diputats i quedar relegat a la quarta posició, darrere de Ciutadans.

Reportatge de Víctor Maceda

L'única vegada que la viguesa Alexandra Fernández ha intervingut des de la trona del Congrés, va fer-ho com si participara en la final dels 100 metres llisos d'uns Jocs Olímpics. Va ser el 3 de març, quan el socialista Pedro Sánchez es va sotmetre a la primera votació d'investidura, i tan sols va disposar de 6 minuts. 6 minuts en què volia dir moltes coses. Massa idees al cap per tan poc temps.

Als diputats d'En Marea, Pablo Iglesias els havia garantit que, presentant-se a les eleccions de bracet de Podem, disposarien de grup propi, però en realitat, aquella promesa era un miratge. Les opcions eren relatives, tenint en compte que Podem disposaria de grup independent. I, en efecte, la tossudesesa del reglament va fer miques les aspiraci-

ons de reviscolar la Minoria Gallega de la Segona República.

Per això mateix, Alexandra Fernández, l'únic dia que de moment ha parlat a l'hemicicle, no va poder fer-ho per espai de 30 minuts, com la resta de grups, ni tampoc no va tenir dret a la rèplica, de 10 minuts. Per aquest motiu, a la segona jornada d'investidura de Sánchez, celebrada 48 hores després, tampoc no va poder obrir la boca i va veure com Iglesias consumia els 5 minuts.

Un cas idèntic al de Xavier Domènech, el portaveu d'En Comú Podem, que també està sotmès a la disciplina d'Iglesias. Els 12 diputats catalans parlen per boca seua, perquè és ell, el principal exponent del grup "confederal" integrat pels 65 diputats de Podem, En Comú Podem i En Marea.

Curiosament, els quatre diputats de Compromís que van negar-se a formar-ne part són els que han gaudit d'una visibilitat més gran. L'han aconseguida des del *totum revolutum* que és el grup mixt, on conviuen amb bascos, navarresos, canaris, asturians, Esquerra Unida i el trànsfuga popular Pedro Gómez de la Serna, tacat per la corrupció.

Joan Baldoví, com a portaveu dels representants de Compromís, ha gaudit d'una projecció molt superior a la de Fernández i Domènech, i directament incomparable a la d'Àngela Ballester, portaveu dels cinc diputats valencians de la coalició valenciana que van incloure's a Podem, on són un *subgrup* –Agrupació Valenciana de Podem, se'n diu– amb unes atribucions encara inferiors a la de catalans i gallecs.

Alexandra Fernández i Xavier Domènech valoren i molt, per tant, la decisió adoptada pels companys valencians, i atès que la legislatura no acaba d'arrancar, han conclòs que, cas que s'hagen de repetir els comicis, caldria blindar, sí o sí, els grups propis.

Iglesias n'és plenament conscient, i per això es mostra més procliu a una entesa amb el PSOE i ja no descarta de manera taxativa Ciutadans. L'actitud que va exhibir a la reunió de la setmana passada amb Pedro Sánchez és diametralment oposada a la que havia seguit fins aquell dia. Diu que ha pres bona nota de les recomanacions que li ha traslladat la valenciana Mónica Oltra, però el ben cert és que ella havia provat de temperar-lo amb anterioritat. Sense èxit, això sí.

L'estira-i-arronsa que assota internament Podem de fa mesos, agreujat per la decisió d'Iglesias de destituir Sergio Pascual –molt proper a Íñigo Errejón, el número dos– com a secretari d'organització, complica encara més les possibilitats de la formació morada amb vista a una segona volta. Perquè caldria convocar unes primàries que escolliren unes llistes noves –amb la consegüent pugna entre *pablistes* i *errejonistes* per guanyar quotes de poder– i embarcar-se en una altra campanya, amb el desgast que tot plegat podria comportar.

Però, sobretot, caldria reobrir les negociacions amb les formacions de signe divers –Anova, Esquerra Unida, Marea Atlántica, Compostela Aberta, Marea de Vigo, Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Unida i Alternativa, Barcelona en Comú, Bloc Nacionalista Valencià, Iniciativa del Poble Valencià, Equo...– que van prendre part de les candidatures unitàries, i en cas que puguen reeditar-se, Iglesias hauria d'acceptar que representaria alguns diputats menys que no fins ara.

Així, es podria donar la circumstància que Ciutadans esdevinguera el tercer grup en nombre d'escons, un detall no menor pel que significa a l'hora d'orde- →

PROBLEMES DINS I FORA. Pablo Iglesias i Íñigo Errejón durant la primera sessió parlamentària en què Pedro Sánchez va sotmetre's a la investidura. Les desavinences no se circumscriuen al si de Podem, sinó que hi ha un descontentament estès entre les anomenades "confluències". Les opcions de reeditar-les en les condicions actuals són més aviat minses.

→ nar els torns d'intervenció. Podem i els grups satèl·lit disposarien, en conjunt, de molt més temps, però el fet simbòlic de parlar en tercer lloc –després dels dos partits majoritaris– situaria Albert Rivera en una posició més privilegiada que no en l'actualitat.

En el cas de Pablo Iglesias, quedar-se només amb una quarantena de diputats a les seues ordres –els altres grups gaudirien de llibertat de vot– implicaria una relació d'inferioritat envers el PSOE que avui no és ni de bon tros tan acusada: el 89-69 amb què –sumant-hi Compromís– opera ara Iglesias podria passar a ser un 85-40 o un 90-45. Si les confluències no es consolidaren i Podem compareguera per lliure a Catalunya, el País Valencià i Galícia –una hipòtesi poc probable, ja que el líder de Podem aspira a afegir-hi IU, de la manera que siga–, el seu partit patiria els efectes de la llei D'Hondt i fins i tot podria quedar relegat a la tercera o quarta posició en algunes circumscripcions on el 20D va ser el segon classificat.

Beiras no en té dubte

En cas que hi haja una repetició de les eleccions estatals el 26 de juny, el president gallec, el popular Alberto Núñez-Fejó, podria fer-les coincidir amb les gallegues. El 2012 va convocar-les a l'octubre, conjuntament amb les del País Basc, però en aquest cas, la conjuntura podria recomanar de celebrar-les el mateix dia que les espanyoles, per tal de beneficiar-se de la participació més alta i de la presumible presència com a candidat del PP del gallec Mariano Rajoy.

Xosé Manuel Beiras, cara visible d'Anova i referent indiscutible de les di-

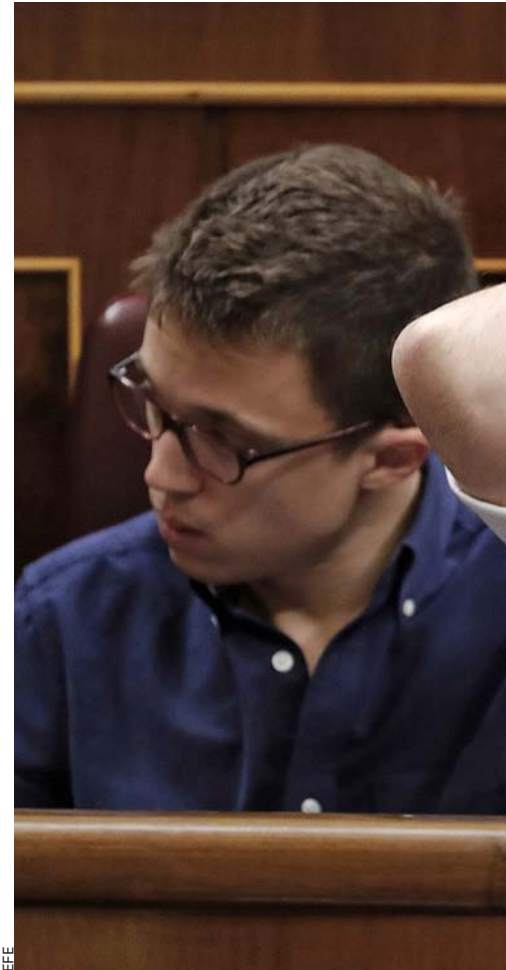
verses mareas municipals –Compostella, la Corunya, Vigo, Orense i el Ferrol–, està convençut de la necessitat d'aprofundir la relació amb Podem per tal de conformar una plataforma unitària que actue com un grup independent tant al Parlament gallec com al Congrés.

A Madrid, dos dels sis diputats d'En Marea pertanyen a Anova, dos més a Podem, un a Esquerda Unida i un altre a Orense en Comú. Sense la unió de tots ells –van obtenir més de cinc escons i van superar el 15% dels vots a cadascuna de les quatre demarcacions per què es presentaven– no podrien tenir-hi grup propi, i a l'Hórreo, l'hemicicle gallec, també es dispersarien en excés i impossibilitarien el somni de Beiras: aconseguir, per fi, la presidència de la Junta, amb ell o amb un altre candidat.

La possibilitat que done el pas i opte a liderar la llista, hi és, però a Esquerda Unida no en volen saber res, i Podem, immers en una disputa interna encara més notòria que la de l'àmbit estatal, de moment no es posiciona. Pablo Iglesias va dissoldre la direcció liderada per Breogán Riobóo com a secretari general després que diversos membres hi hagueren renunciat, molestos pels pocs escons que, a parer seu, ha obtingut la branca gallega de Podem: dels 23 que se n'escollien –8 per la Corunya, 7 per Pontevedra, 4 per Lugo i 4 per Orense–, tan sols van guanyar-ne un parell.

En tot cas, Beiras insta a "reformular" aquest espai polític ara que hi ha temps per fer-ho. Abans del 20D, les negociacions per encabir-hi el Bloc Nacionalista Gallec (BNG) van forçar a presentar, *in extremis*, una coalició tradicional, la fórmula que la Mesa del Congrés va esgrimir per vetar el grup propi.

Beiras li ha mostrat el camí a Iglesias: si vol anar-hi de la mà, Podem Galícia haurà d'integrar-se en una formació nova anomenada En Marea –un partit amb NIF propi, no coalició–, una idea que al secretari general de Podem no li fa el pes però que podria assumir per la feblesa de la seua organització a Galícia.

Fins ara, a les eleccions autonòmiques, Iglesias ha declinat de comparèixer amb una altra marca. Només va fer l'excepció de Catalunya Sí Que Es Pot, i amb un resultat tan pobre que va fer-lo pensar que potser li hauria anat més bé presentant-se com a Podem Catalunya.

Catalunya en Comú, a punt

Ada Colau no va involucrar-se gaire a les eleccions catalanes del 27 de setembre, però sí que va fer-ho, i de quina manera, a les estatals del 20 de desembre, fins al punt que En Comú Podem, amb 12 escons, va esdevenir la primera força a les quatre circumscripcions catalanes.

En comprovar l'impacte de la seua presència, va afanyar-se a registrar un partit de nova planta, Catalunya en Comú, que recull l'esperit de Barcelona en Comú, la formació que va permetre-li d'assolir l'alcaldia de la capital.

Colau desitja recollir els descontents del PSC i plantejar una eixida consensuada a l'atzucac polític que travessa el

**ELS DOS ASPIRANTS
A LIDERAR EL BLOC
NO VOLEN UN ACORD
AMB PODEM EN LES
CONDICIONS ACTUALS**

Principat. La impotència del portaveu d'En Comú Podem al Congrés, Xavier Domènech, totalment sotmès als dictats d'Iglesias dins del grup parlamentari, és gran. Amb tot, encara no s'ha mostrat tan crític com la gallega Alexandra Fernández, qui ha admès l'existència de "discrepàncies" i que "encaixar totes les peces" perquè totes les parts "se senten còmodes" és una tasca "complexa".

El naixement de Catalunya en Comú es va precipitar davant la possibilitat que hi haguera eleccions catalanes el 6 de març, però la retirada d'Artur Mas i la proclamació de Carles Puigdemont com a nou president va evitar-les.

Tanmateix, el nou partit ja és a punt, i Podem sí que estaria disposat a fer-hi pinya. La renúncia de la secretària general de Podem Catalunya, Gemma Ubasart, per com va planificar-se la campanya del 27S des de Madrid, ha obert una altra crisi interna a la formació d'Iglesias, que ara disposa d'una gestora encapçalada per Marc Bertomeu i la valenciana

Jéssica Albiach. Podem no té previst de dissoldre's dins de l'estructura orgànica de Catalunya En Comú, però sens dubte, tampoc no pensa anar-hi per separat. Així com Iglesias va tenir clar des del primer minut que a Catalunya estava disposat a renunciar a la seua marca, també té la convicció que Colau és imprescindible per al seu projecte. Algunes fonts apunten, fins i tot, que podria ser-ne la successora, en el futur.

Oltra, l'altra joia de la corona

Colau és imprescindible, i Mónica Oltra, cada cop més. Durant les negociacions per conformar el nou Govern espanyol, l'assessorament de la líder de Compromís -i el paper de pont que li ha assignat el socialista Pedro Sánchez- ha menat en el canvi de to d'Iglesias, clarament palpable la setmana passada.

Compromís va ser l'única confluència que va negar-se a adscriure's al grup de Podem, raó per la qual va migpartir-se. L'aconseguitment del pacte ja

havia esdevingut un martiri, perquè les discrepàncies al si del Bloc Nacionalista Valencià, la formació majoritària al si de la coalició, eren notables.

Oltra té clar que caldria repetir l'aliança, i destacades veus del Bloc -com l'encara secretari general, Enric Morera, i el diputat Joan Baldoví- s'hi han mostrat igualment favorables, per bé que ampliant l'acord, com a mínim, a Esquerra Unida. En general, però, regna el desencís per l'incompliment de l'acord electoral per part dels cinc diputats de la quota de Podem, que van negar-se a reclamar el grup propi i van optar per inscriure's directament al d'Iglesias. Això va evitar d'acudir al Tribunal Constitucional, tal com preveia el protocol en cas que la Mesa rebutjara el grup.

Rafa Carbonell, que es perfila com a aspirant a la secretaria general del Bloc, es mostra especialment dolgut pel fet que "Podem signara un paper que no va complir". "Si hem de repetir o no la coalició, ho hauran de decidir les nostres bases, però en política, les formes són molt importants, no s'hi val aconseguir uns objectius per qualsevol mitjà", diu en referència als quatre diputats que Compromís té al Congrés, "que també podríem haver aconseguit en solitari".

De la seua banda, Àgueda Micó, actual secretària d'organització i candidata -ja confirmada- a la secretaria general, també reconeix el seu "desencís" per l'actitud de Podem en no reclamar el grup propi al registre del Congrés i saludaria la possibilitat de presentar-se simplement com a Compromís, però alhora no tanca la porta a arredonir "la plataforma àmplia que ja vam intentar en l'anterior ocasió", oberta a Esquerra Unida. Siga com siga, no veu possible una aliança amb Podem "en uns termes semblants als de l'altra vegada" perquè "no és el pacte que necessitem des del punt de vista estratègic".

Foc a Galícia, foc a Catalunya i foc al País Valencià. L'incendi de la seua relació amb Íñigo Errejón és només un dels que ha de fer front Pablo Iglesias. Anar a unes altres eleccions enmig d'un panorama tan difícil no augura uns resultats tan òptims com s'imaginava l'endemà del 20D. Aquell dia, Iglesias, imbuït de l'esperit de "remuntada", somiava unes eleccions que li permeteren de superar els 100 escons i quedar per davant del PSOE. Ara tem quedar-se'n amb 40. ●